

відъ подърната сѧнъ и са бутѣши. Еви
мѹ са чи като варвѣши и звѣ єдинъ пать за-
гѹши са, и не знааші гдѣ да штиде, тога зи
и злѣзъ єдинъ чловѣкъ и мѹ са обрѣче да
го засіде аѣто щѣ. Тай трагватъ двамата
на єдно, и като мрѣкна стигнаха на єдно
сѣло и вѣзоха въ єдна каша. Домовлады-
ката (єсайбата) бѣше добръ чловѣкъ и ги
пріѣ съ радость, та ги нагости колькото до-
брѣ можеше, но като станаха наутрѣ да
си штидатъ драгарьатъ мѹ шткрадна єдна
златна чаша. На вторъятъ денъ штидоха ду
єдинъ залъ и лѣкафъ чловѣкъ, който єдвамъ
ги воспрѣѣ и драгарьатъ остави тамъ чашата.
Въ третъятъ денъ спаха ду єдинъ благъ и
благонѣстивъ чловѣкъ и примѣнаха добрѣ,
но като си штхождаха наутрѣ, драгарьатъ
мѹ гуди ѿганъ та запали кашата мѹ. На
четвѣртъятъ вечеръ, ги воспрѣѣ пакъ єдинъ
добръ любостранинъ чловѣкъ, и ги наго-
сти колькото можи добрѣ, и наутрѣ, като
станаха да си идатъ, проводи єдинород-
ныятъ си сънъ да ги испроводи, но като
штидоха до рѣката драгарьатъ мѹ естна